

[Munch-Petersen.]

store Befolkning igen skal betale Omkostningerne ved Krisen, og derfor maa vi være imod det Lovforslag, som her foreligger.

Det hjælper ikke, at man fra Regeringens Side vil fremhæve, at man ikke ad Forhandlingens Vej har kunnet opnaa mere, og at man ønsker Afskaffelse af Landstinget for paa den Maade at kunne opnaa mere. For det er jo saaledes, at det er meget vanskeligt at faa afskaffet dette Landsting, og hvis man skulde vente paa det, maatte man vente meget længe, for det maa jo forudsættes, at dette Landsting gik med til at afskaffe sig selv. Paa Grundlovens Grund kan Landstinget kun afskaffes, hvis det selv stemmer for sin egen Afskaffelse. Og naar først der er kommet Partier frem, som har faaet Flertal i dette Landsting, hvad enten det drejer sig om det ene eller det andet Parti, hvad enten det drejer sig om det gamle Højreparti, eller det som nu drejer sig om Venstre og Det konservative Folkeparti i Fællesskab, eller det maaske engang kunde komme til at dreje sig om andre Partier, saa forsvinder dermed deres Begejstring for at afskaffe Landstinget, saa vil de gerne benytte dette Landsting som en Bremsekloks paa Udviklingen over for de Partier, som rykker frem i Folketinget.

Alene af den Grund vil man ikke kunne vente paa en Afskaffelse af Landstinget for at skaffe bedre Kaar, rent bortset fra, at hvis Flertallet i Landstinget skulde forrykke sig med de Valgperioder, man har, og alt dette, saa vilde det være Menneskealdre, inden det skete. Men for øvrigt vilde en Afskaffelse af Landstinget ikke forrykke noget i Forholdene, idet man ved at give Tilslutning til alle disse arbejderfjendske Foranstaltninger, til alle disse Foranstaltninger paa den store Befolknings Bekostning, til disse stadige direkte og indirekte Nedskæringer, som sker derved, viser, hvilke Ønsker man i Virkeligheden selv har. Det kan ikke tænkes muligt for et Parti, som er i Mindretal i Folketinget, hvis ikke den anden Part, som er den stærkere Part, hjælper med dertil, stadig at rykke frem fra Skanse til Skanse, stadig at faa flere og flere Indrømmelser fra Regeringspartierne, uden at disse faar gennemført de Programpunkter, hvorpaa de selv er valgt. Det kan naturligvis ikke tænkes, hvis ikke Regeringspartierne ogsaa selv fører en saadan Politik. Og det er jo det, der sker: Udviklingen gaar stadig fra Indrømmelse til Indrømmelse over for Arbejderklassens Modstandere, fra Nedskæring til Nedskæring, fra

den ene Foranstaltning til den anden paa den store Befolknings Bekostning.

Det, Arbejderne faar, er minimalt. Arbejderklassen maa stadig betale store Dele af det, Krisen koster, ja, det er i Virkeligheden det arbejdende Folk, som kommer til at betale alle Omkostninger ved Krisen. Det er et fuldkommen forkert Synspunkt, at Reaktionen skal have den ene Indrømmelse efter den anden, for derved bliver Reaktionen frækkere og frækkere i sine Krav. Men alligevel ser man stadig Reaktionen, Kapitalistklassen, stille sine Krav, og man ser, at de Førere, som bl. a. er valgt paa en meget stor Del af de danske Arbejderes Stemmer, stadig undlader at stille virkelige Arbejderkrav op derimod, og at de, hver Gang der sluttet Forlig, lader Reaktionen faa gennemført sine Krav, uden at der skaffes Arbejderne andet end stadige Nedskæringer.

En saadan Udvikling vil stadig styrke Reaktionen og vil føre til, at den Udvikling, som den danske Arbejderklasse har gennemgaaet, f. Eks. i de sidste 10 Aar, en Tid, i hvilken der har siddet socialdemokratiske Regeringer, denne Udvikling ned ad Bakke, idet Arbejderklassen stadig har maattet afgive det ene efter det andet, vil fortsætte ogsaa i Fremtiden, hvis da ikke Flertallet af den danske Arbejderklasse vender om og giver sig til at anvende andre Kampmetoder end dem, man hidtil har faaet Anvisning paa, og som i Virkeligheden slet ikke er Kampmetoder, men Metoder til at binde sig til sine Modstandere, Metoder til at undlade Kamp og at tage det ene Slag efter det andet fra Reaktionen Side.

Reaktionen marcherer stadig frem, ikke blot her i Danmark, men ogsaa i andre Lande. I nogle Lande har den allerede faaet Magten, idet der er indført aabent fascistisk Diktatur, i andre Lande marcherer den frem under demokratisk Maske. Og de saakaldte demokratiske Partier viger tilbage for Angrebet. De opstiller Teorier om, at Arbejderklassen ikke maa øve Tryk paa Reaktionen, fordi et hvilket som helst Tryk fra Arbejderklassens Side straks avler Modtryk fra Reaktionen Side. Derfor paastaar man, at Arbejderklassen maa forholde sig passiv i denne Kamp mellem Over- og Underklasse.

Men Overklassen forholder sig *ikke* passiv. Landbrugernes Sammenslutning er jo ikke bange for direkte Aktioner i Overklassens Interesse for at tvinge Samfundet til Indrømmelser. En saadan Kamp kan kun være til Fordel for Overklassen, og